

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/111/2023
Identifikačné číslo spisu:	1220206804
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1220206804.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: ČaSS, spol. s r. o., so sídlom Mieru 126, Poproč, IČO: 31 685 455, proti žalovanému: Slovenská republika - Úrad pre verejné obstarávanie, Ružová dolina 10, Bratislava, IČO: 31 797 903, o zaplatenie 2.005.962 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-26C/49/2020, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. marca 2023 sp. zn. 9Co/58/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaný m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. (Pôvodne) Okresný súd Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. februára 2022 č. k. 26C/49/2020-514 žalobu zamietol s tým, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov konania. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 2.005.962 eur s príslušenstvom titulom náhrady škody z ušlého zisku, spôsobenej nezákonným rozhodnutím Úradu pre verejné obstarávanie č. 23910-6000-ODI z 31. 03. 2017.

1.1. Po právnej stránke súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami zákona č. 25/2006 Z. z. o verejnom obstarávaní, a to § 35 ods. 1, § 42 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5, § 139 ods. 2 písm. b), § 145 ods. 1, ako aj ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, jeho ustanoveniami § 3 ods. 1 písm. a), § 4 ods. 1 písm. d), § 5, § 6 ods. 1, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1, ako aj ustanoveniami Občianskeho zákonníka, § 415, § 420 ods. 1, § 442 ods. 1. Z dokazovania vyplynulo, že žalobca sa zúčastnil verejného obstarávania vyhláseného Ministerstvom vnútra SR na upratovacie a čistiace služby z 29. 05. 2015, pričom nebolo sporné, že žalobca bol opakovane vylúčený z účasti z dôvodu neodôvodnene nízkej ponuky. Rovnako bolo v konaní nesporné, že rozhodnutie Úradu pre verejné obstarávanie č. 23910-6000/2016-ODI z 31. 03. 2017 bolo zrušené pre nezákonnosť (z rozhodnutia č. 11183-9000/2017 zo 17. 07. 2017 vydaného Radou vyplýva, že ním bol zmenený výrok rozhodnutia Úradu pre verejné obstarávanie č. 23910-6000-ODI z 31. 03. 2017, pričom Rada nariadila kontrolovanému MV SR odstrániť protiprávny stav, a to zrušiť rozhodnutie

kontrolovaného o vylúčení navrhovateľa, zaradiť ho späť do procesu verejného obstarávania a znovu vyhodnotiť ponuky, a to do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia), a že došlo k uzatvoreniu zmlúv s inými uchádzačmi. Ďalej nebolo sporné, že žalobca požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie náhrady škody. Žalovaný v konaní rozporoval samotný nárok žalobcu. Spornou otázkou bolo spôsobenie škody a príčinná súvislosť. Žalobca si následne uplatnil nárok na náhradu škody titulom ušlého zisku a na preukázanie svojho nároku predložil znalecký posudok č. 2/2018 vyhotovený Dr. h. c. prof. RNDr. Michalom Tkáčom, CSc., ktorý vyčíslil ušlý zisk za predpokladu úspechu žalobcu vo verejnom obstarávaní. Podľa bodu 30.2 súťažných podkladov bolo jediným kritériom na vyhodnotenie ponúk pre súčet maximálnych jednotkových cien za poskytnutie požadovanej časti predmetu zákazky v Eur bez DPH. Po vykonanom dokazovaní súd konštatoval, že žalobca nepreukázal splnenie všetkých zákonných podmienok pre vznik zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., konkrétne vznik škody a príčinnú súvislosť. Preukázal síce existenciu nezákonného rozhodnutia a žiadosť o predbežné prerokovanie nároku náhrady škody, avšak nepreukázal, že mu skutočne vznikla škoda v podobe ušlého zisku a ani to, že medzi touto škodou a nezákonným rozhodnutím existuje priamy príčinný vzťah. Súd mal za to, že žalobcom tvrdený ušlý zisk predstavuje len hypotetickú, nie reálnu škodu. Škoda v podobe ušlého zisku musí byť preukázaná ako reálne vzniknutá a nie len možná, či pravdepodobná. Svoj právny názor podporil rozhodnutím Všeobecného súdu Európskej únie (ďalej „Všeobecný súd“) prezentovaným v rozhodnutí T-292/15 z 28. 02. 2018, rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/195/2015, sp. zn. 4Cdo/319/2008 a Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 478/2017-11. Súd ďalej poukázal na absenciu príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Z argumentácie žalobcu, za hlavný dôkaz, o ktorý opiera tvrdenie o svojom úspechu, je Zápisnica z otvárania časti ponúk označených ako kritériá z 20. 11. 2015, pričom jednotková cena ponúknutá žalobcom v predmetoch zákazky č. 7, 8 a 11 bola najnižšia. Tento listinný dôkaz ale podľa názoru súdu nie je spôsobilým preukázať výsledok verejného obstarávania. Alternatív, ako mohlo verejné obstarávanie dopadnúť (v súlade so zákonom) v prípade, že by neexistovalo nezákonné rozhodnutie, je priveľa. Zo zmeňujúceho rozhodnutia Rady ÚVO nebolo možné žiadnym výkladom zistiť, že Ministerstvo vnútra SR má so žalobcom uzatvoriť zmluvu, v rozhodnutí nariadila odstrániť protiprávny stav, a to zrušiť rozhodnutie kontrolovaného o vylúčení žalobcu a zaradiť ho späť do procesu verejného obstarávania. Samotná najnižšia cenová ponuka žalobcu podľa názoru súdu nezakladá nárok na uzavretie zmluvy, pričom verejné obstarávanie mohlo skončiť viacerými spôsobmi. Na podporu tejto svojej argumentácie súd poukazoval na rozhodnutie predsedu Úradu pre verejné obstarávanie č. 17783-P/2017 zo 14. 12. 2017 vo veci rozkladu z 31. 07. 2017, ktorý podalo MV SR proti zmeňujúcemu rozhodnutiu, kde sa v závere (bode 71., č. 1. 169) uvádza: „... nemožno konštatovať, že by uvedeným výrokom neprimerane zasiahla do dobromyseľne nadobudnutých práv, nakoľko v prípade, že ponuky úspešných uchádzačov, s ktorými boli uzavreté rámcové dohody na jednotlivé časti predmetu zákazky boli najvýhodnejšími, ich úspešnosť by nezmenila ani skutočnosť, že by došlo k opätovnému vyhodnoteniu ponúk, ktoré by už bolo v súlade so zákonom o verejnom obstarávaní.“ Z tejto formulácie vyplýva možnosť, že by napokon aj v prípade opätovného zaradenia žalobcu do súťaže úspešným uchádzačom mohol byť ten, s kým boli rámcové zmluvy skutočne podpísané. Tiež poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/72/2017, podľa ktorého z možnosti uchádzať sa o zákazku z verejného obstarávania, nevyplýva s istotou úspech vo verejnom obstarávaní. Pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu o popretí čl. 46 ods. 3 Ústavy v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy, súd prvej inštancie poukazoval jednak na už vyššie citované rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 507/2017-14 z 03. 08. 2017, podľa ktorého musí každý záujemca/uchádzač kalkulovať s tým, že nemá vopred právny nárok na uzavretie zmluvy. Skutočnosť, že sa žalobca s názorom súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ďalšie dôkazy (napr. opätovné predloženie príloh) považoval súd za nadbytočné, osobitne poukázal na to, že ak bola verejná súťaž zrušená pred podpisom rámcových zmlúv, samotné zrušenie nemohlo viesť k ušlému zisku žalobcu. Súd preto uzavrel, že nebolo preukázané, že by žalobca verejné obstarávanie určite vyhral, nebyť nezákonného rozhodnutia, a preto neuniesol dôkazné bremeno a jeho nárok ako nedôvodný zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 23. marca 2023

č. k. 9Co/58/2022-562 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Rozhodol bez nariadenia pojednávania s tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, pričom sa stotožnil s jeho odôvodnením (§ 387 ods. 2 CSP) a námietky žalobcu uvedené v odvolaní nepovažoval za dôvodné. Mal za to, že súd prvej inštancie sa podrobne vysporiadal so všetkými relevantnými tvrdeniami žalobcu, pri posudzovaní uplatneného nároku aplikoval na vec sa vzťahujúcu právnu úpravu, zohľadňujúc ustálenú súdnu prax. Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, významné pre rozhodnutie o žalobe. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie sa podrobne zaoberal jednotlivými zákonnými predpokladmi, za splnenia ktorých by mohol byť žalobca v konaní úspešný a tiež na to, že žalobca sa napriek argumentačne kvalitne odôvodnenom rozhodnutí aj v odvolaní tvrdošijne pridržiaval svojho názoru o tom, že pri bežnom chode vecí, vzhľadom na okolnosť, že ponúkol najnižšiu cenu, verejný obstarávateľ by automaticky musel práve s ním uzatvoriť rámcovú dohodu, ktorú príležitosť mu žalovaný zmaril vydaním nezákonného rozhodnutia. Odvolací súd len v stručnosti zopakoval, že žalobca v konaní nepreukázal naplnenie zákonného predpokladu vzniku škody v podobe ušlého zisku, nakoľko žalobcom tvrdený ušlý zisk v konaní nebol preukázaný (keď žalobcu v tomto smere zaťažovalo dôkazné bremeno), ale zostal len v rovine tvrdenej hypotetickej škody, nie reálne existujúcej (s odkazom na judikatúru Všeobecného súdu EÚ a Najvyššieho súdu SR uvádzaných v rozhodnutí súdu prvej inštancie). Dodal, že pokiaľ nebol naplnený predpoklad vzniku škody v podobe ušlého zisku, logicky nemohol byť naplnený ani predpoklad existencie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody vo forme ušlého zisku. Súd prvej inštancie pritom vyčerpávajúcim spôsobom vysvetlil, z akých ďalších dôvodov nemohol byť v danom prípade tento zákonný predpoklad naplnený aj vzhľadom na viaceré závery Najvyššieho súdu SR uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie a Ústavného súdu SR pod sp. zn. II. ÚS 507/2017, podľa ktorých musí každý záujemca/uchádzač kalkulovať s tým, že nemá vopred právny nárok na uzavretie zmluvy. Pokiaľ žalobca v odvolacom konaní opakovane poukazoval na čl. 46 Ústavy SR, ktorý upravuje právo na súdnu a inú právnu ochranu, tvrdiac, že došlo v prejednávanej právnej veci k jeho porušeniu, odvolací súd zdôraznil, že žalobcovi nebolo upreté právo na súdnu ochranu tým, že súd po prejednaní jeho žaloby mu ním uplatňované právo nepriznal (jeho žalobu zamietol). Čl. 46 Ústavy SR o súdnej ochrane nemožno vykladať ako právo žalobcu na automatický úspech v konaní; čl. 46 ods. 4 Ústavy SR upravuje, že podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. V danom prípade tieto podmienky stanovuje zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pričom zo skutkových a právnych záverov v danej veci vyplynulo, že podmienky stanovené zákonom č. 514/2003 Z. z. pre priznanie práva na náhradu škody (ušlého zisku) žalobcovi naplnené neboli. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktoré odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP, keď namietal, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal, resp. ignoroval odvolacie námietky žalobcu (najmä k výkladu Ústavy SR pri poskytnutí súdnej ochrany uplatnenému právu; protirečení súdu prvej inštancie vo výklade judikátov uvedených vo vzťahu k verejnému obstarávaniu; nelogického hľadania príkazu v zrušujúcom rozhodnutí, aby žalobca vyhral verejnú súťaž). Namietal aj nedostatočné zistenie skutkového stavu z kľúčového dôkazu, a to z kritérií verejnej súťaže uvedené na strane 30 súťažných podkladov, ktoré spočívali v jedinom bode, a to najnižšej cenovej ponuke, ktorú žalobca predložil.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k dovolaniu ho žiadal zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je prípustné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa.

Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

7. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

8. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť svojho dovolania s poukazom na § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, majúci za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nie je riadne odôvodnené a je vo svojej podstate aj nepreskúmateľné.

9. K tomuto dôvodu prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu (účastníkmi konania) a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

9.1. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

9.2. Ak dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f) CSP namietal nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie, dovolací súd opakovane vyjadruje záver, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

9.3. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nedostatočne odôvodnené, keď sa nevysporiadal, resp. nedostatočne vysporiadal s jeho odvolacími námietkami. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu, pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie

odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odvolací súd zhodnotil skutkový stav, ktorý vyplynul z dokazovania, a pri svojom právnom závere podrobne a presvedčivo odôvodnil, z čoho vychádzal. Zároveň sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie a k odvolacím námietkam uviedol, že žalobca sa napriek argumentačne kvalitne odôvodnenom rozhodnutí aj v odvolaní tvrdošijne pridŕžoval svojho názoru o tom, že pri bežnom chode vecí, vzhľadom na okolnosť, že ponúkol najnižšiu cenu, verejný obstarávateľ by automaticky musel práve s ním uzatvoriť rámcovú dohodu, ktorú príležitosť mu žalovaný zmaril vydaním nezákonného rozhodnutia. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobcom predkladané listinné dôkazy nemohli zaručiť výsledok verejného obstarávania v prospech žalobcu, ktorý by bol v konečnom dôsledku úspešný, nakoľko samotná najnižšia cenová ponuka žalobcu nezakladá nárok na uzavretie zmluvy, verejný obstarávateľ mohlo s poukazom aj na zákonné ustanovenia dopadnúť rôznymi spôsobmi. Svoje závery podporil aj s poukazom na rozhodnutie predsedu Úradu pre verejné obstarávanie č. 17783-P/2017 zo 14. 12. 2017 vo veci rozkladu z 31. 07. 2017 a uvádzanú judikatúru. Odvolací súd v stručnosti zopakoval, že žalobca nepreukázal naplnenie zákonného predpokladu vzniku škody v podobe ušlého zisku, nakoľko zostal len v rovine tvrdenej hypotetickej škody, nie reálne existujúcej s poukazom na judikatúru uvádzanú súdom prvej inštancie. Dodal, že logicky nemohol byť naplnený ani predpoklad existencie príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody vo forme ušlého zisku s poukazom na súdom prvej inštancie uvádzanú judikatúru, podľa ktorej musí každý záujemca/uchádzač kalkulovať s tým, že nemá vopred právny nárok na uzavretie zmluvy. Opätovne sa vyjadril aj k námietke upretého práva žalobcu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 4 Ústavy SR. Dovolateľ v rámci dovolania opakovane vyjadril svoj nesúhlas so závermi oboch súdov, ktoré však v odôvodnení vychádzali zo zisteného skutkového stavu súdom prvej inštancie, ktorý prevzal odvolací súd, a právnych záverov, s ktorými sa stotožnil.

10. Dovolací súd pri posudzovaní dôvodnosti namietaného porušenia procesných práv dovolateľa nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho závery by boli neodôvodnené, resp. že sa nevysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

11. Pokiaľ dovolateľ namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, uvedené nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017). Rovnako prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Dovolací súd dodáva, že k uvádzanému kľúčovému dôkazu - kritériu najnižšej ceny sa odvolací súd aj súd prvej inštancie vyjadrili dostatočne, viď bod 9.3.

11.1. V súvislosti s vyššie uvedeným dovolací súd pripomína aj naďalej aktuálne konštatovanie ústavného súdu, podľa ktorého prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (IV. ÚS 196/2014 a tiež IV. ÚS 279/2018).

12. Z uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

13. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.